

Arrest

nr. 123 740 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2012 werd ingediend en op 18.07.2012 werd geactualiseerd door : (...).
in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van*

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 14.11.2008 ononderbroken in België zouden verblijven; zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn in de Belgische maatschappij en zij geïntegreerd zouden zijn; betrokkenen ingeburgerd zouden zijn en zij de cursus maatschappelijke oriëntatie zouden hebben gevolgd en zij in het bezit zouden zijn van het attest van inburgering en betrokkenen ter staving een bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van inburgering voorleggen; zij Nederlands zouden spreken en zij hiertoe de nodige taallessen zouden hebben gevolgd en er ter staving deelcertificaten van de opleiding worden voorgelegd; zij zouden hebben deelgenomen aan de cursus Mind-Spring en zij hiervan een bewijs zouden hebben en zij deelnamebewijzen voorleggen; zij een ruime kennissenkring zouden hebben uitgebouwd in België en zij getuigenverklaringen aan het dossier toevoegen; betrokkenen als zeer positief zouden ervaren worden met een grote wil tot integratie en betrokkenen financiële steun van het ocmw Evergem zouden ontvangen en zij een brief en verslag van het OCMW Evergem aan het dossier toevoegen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan en zij onderwijs in het Nederlands zouden volgen en er ter staving schoolattesten en schoolresultaten worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 14.11.2008, werd afgesloten op 10.12.2009 met de beslissing Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure — namelijk minder dan één jaar en één maand — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niét zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel zouden beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Kazachstan is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd (62, rue Kosmonavtov - 3ème etage, 010000 Astana te Kazachstan) zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dienen in te dienen bij de Belgische Ambassade te Kazachstan. Betrokkenen tonen niet aan dat zij hun aanvraag niet in Kazachstan zouden kunnen indienen.

Betrokkenen beroepen zich op het EVRM en meer specifiek op artikel 3 EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkenen specificeren verder niet welk artikel van het EVRM eventueel zou geschonden worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België zouden verblijven

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer een ernstig nadeel zou dreigen te veroorzaken voor hun kinderen. De kans op psychische en psychologische schade zou in die omstandigheden zeer groot zijn, de kinderen zouden zich bij een terugkeer persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen door een samenleving waarin zij zo lang zouden hebben gewoond. De kinderen zouden een ernstig nadeel dreigen te lijden, door een terugkeer zouden zij al hun dromen en idealen moeten opgeven. De kans op een positieve ontwikkeling zou klein zijn omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheid.

Betrokkenen beroepen zich op het Internationaal Kinderrechtenverdrag, meer specifiek op artikel 3, artikel 12 en artikel 29.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekers en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat de belangen van de kinderen en hun recht op onderwijs zouden geschonden worden bij een terugkeer of dat hun hoorplicht niet zou gerespecteerd zijn.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Bovendien werd hun aanvraag artikel 9ter op 15.04.2013 negatief gezet..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Schending van art. 9bis Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Schending van het vertrouwensbeginsel ; Schending van het redelijkheidsbeginsel.

4.1. De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat hun aanvraag tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen wordt.

4.2. Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtig motieven ten grondslag liggen. Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Inderdaad.

4.3. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen. De verzoekende partijen vragen zich ten stelligste af hoe hun aanvraag als onontvankelijk kan beschouwd worden. Inderdaad.

4.3.1. Allereerst, de Raad van State heeft duidelijk gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval van overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

4.3.2. In casu hebben de verzoekende partijen verwezen naar het feit dat zij al (op het ogenblik van de aanvraag) meer dan 3 jaar en vier maanden legaal in België verbleven. Ondertussen zijn de verzoekende partijen al meer dan 4 jaar en zeven maanden legaal in België. Zij zijn nog steeds in het bezit van hun immatriculatie-attest A. Voorts verwezen de verzoekende partijen naar de integratie en de scholing van hun kinderen.

4.3.3. Het is dan ook in het licht van de wetgeving en de rechtspraak niet meer dan redelijk om te aanvaarden dat de aanvraag van de verzoekers ontvankelijk is. Zij waren Immers zowel ten tijde van de aanvraag als ten tijde van de beslissing gerechtigd tot verblijf en tevens kunnen zij zich terecht baseren OP de volgehouden inspanningen van integratie en de gevolgde scholing van de kinderen. Het kan dan ook niet redelijk gemotiveerd worden dat een vreemdeling die gerechtigd is tot (weliswaar voorlopig) verblijf, geen aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet mag indienen bij de gemeente van verblijf. Niet alleen op het ogenblik van de aanvraag van de humanitaire regularisatieaanvraag verbleven de verzoekende partijen legaal in België, gelet op de lopende asielprocedure, doch ook bijna gedurende de gehele behandelingstermijn van de humanitaire regularisatieaanvraag, gelet op de ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de medische regularisatieaanvraag. Een ontvankelijkheidsbeslissing en bijgevolg een afgifte van een immatriculatieattest machtigt de betreffende personen tot tijdelijk verblijf in het Rijk. Derhalve, naast de manifeste schending van de motiveringsplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken overduidelijk het redelijkheidsbeginsel geschonden. In 1981 stelde Professor SUETENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen alle redelijkheid ingaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56). Het weze opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mee sanctioneren. In casu hebben de verzoekende partijen hun aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend wanneer zij nog gerechtigd waren tot verblijf. Ook de bestreden beslissing is genomen op een ogenblik dat de verzoekende partijen nog een verblijfstitel hebben. Toch zou de bestreden beslissing inhouden dat de verzoekende partijen ondanks hun verblijfsrecht, hun aanvraag in het land van herkomst moeten indienen. Het is duidelijk dat er een kennelijke wanverhouding is.

4.3.4. Meer nog, in concreto kan waargenomen worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet ontvankelijk kan verklaren omdat "het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden is om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9 bis." Er kan evenwel waargenomen worden dat de verzoekende partijen wel degelijk tot op heden in het bezit zijn van een verblijfstitel, zijnde een immatriculatie-attest A. De verzoekende partijen zijn in het bezit van een verblijfstitel geldig tot 18/07/2013. Dit impliceert derhalve dat zij hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet hebben ingediend toen zij nog verblijfsgerechtigd waren én eveneens dat de beslissing in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd genomen toen zij nog steeds verblijfsgerechtigd waren. De bestreden beslissing kan bijgevolg onmogelijk bogen op een deugdelijke, draagkrachtige motivering gezien deze niet precies is en gebaseerd is op foutieve feitelijke gegevens. Het is algemeen aanvaard dat een motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent; concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien de verzoekende partijen in strijd met de bestreden beslissing wel degelijk nog in het bezit zijn van een verblijfsrecht kan de beslissing niet buigen OP juiste feitelijke basis. De beslissing schendt dan ook de materiële en formele motiveringsverplichting.

4.3.5. Het is verder zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot OP heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt. Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis

Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009 zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

a) Meer nog, er werd aan het Vlaams Minderheden toegezegd dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, in ieder geval voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

b) Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element dat beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie. De verzoekende partijen voldoen aan de instructie 2.1.1. van de instructies van 19/07/2009. Inderdaad, de verzoekende partijen hebben schoolgaande kinderen en hun asielprocedure én verblijfsregularisatie meegerekend hebben al minimaal 4 jaar geduurd. De asielaanvraag werd ingediend op datum van 14/11/2008 en leidde tot een weigeringsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 10/12/2009. De hierop onmiddellijk volgende procedure overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet ving aan op datum van 16/12/2009 en leidde tot een beslissing van ontvankelijkheid dd. 10/08/2010. Een weigering werd genomen op datum 15/04/2013. Tot op heden hebben de verzoekende partijen verblijfsrecht. De procedure asiel én 9ter duurden bijgevolg meer dan 4 jaar en 5 maanden. Zij voldoen derhalve aan de criteria van deze instructie. Dit betekent derhalve dat conform de belofte van de Staatssecretaris hun aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet minimaal ontvankelijk is.

c) De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt bijgevolg af van haar vaste gedragslijn, waardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden.

d) De verzoekende partijen hekelen eveneens de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken. Inderdaad. Er kan niet anders dan vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering 9bis Vreemdelingenwet heeft genomen, NADAT de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Dit is een indicatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar macht misbruikt. De Dienst Vreemdelingenzaken wacht bewust het resultaat in de andere procedures af. om dan eenvoudig te concluderen dat in de andere procedures een negatief resultaat werd behaald en dat er OP heden geen buitengewone omstandigheden meer aan de orde zouden zijn. Er dient benadrukt te worden dat de verzoekster gedurende volgende periodes legaal in België verbleef: tijdens de asielprocedure ; tijdens de medische regularisatieaanvraag én dit op heden. !! In totaal verbleef de verzoekster reeds vier jaar en zeven maanden legaal in België !!

4.4. Tevens wordt aangehaald dat gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partijen kunnen het hiermee niet eens zijn. Zij legden bij hun verzoek tot verblijfsmachtiging veel documenten voor van integratie en duurzame, lokale verankering, zoals :

1. kopij attesten van immatriculatie ;
2. kopijen nationale identiteitskaarten ;
3. brieven verslag OCMW Evergem ;
4. attest cursus maatschappelijke oriëntatie ;
5. attesten van inburgering ;
6. attesten cursussen Nederlands verzoeker ;
7. attest cursus Nederlands verzoekster ;
8. attesten deelname Mind-Spring ;
9. schoolattest AL ;
10. schoolattest AD ;
11. schoolresultaten AD ;
12. geloofsbrief DLK ;
13. geloofsbrief VC ;
14. geloofsbrief GDM ;
15. geloofsbrief JV, leraar Nederlands."

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen. Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn. Evident, is dit onjuist. Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

a) Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België, schoolgaande kinderen...) buitengewone omstandigheden uitmaken. Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt. Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis....) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen. Uiteraard is dit niet wat de

wetgever heeft gewild. Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b) NOOIT heeft de wetgever **UITGESLOTEN** dat redenen van **INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKELIJKHEID** kunnen zijn. Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partijen in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing niet correct zou zijn gemotiveerd en onredelijk zou zijn, nu geen rekening werd gehouden met het feit dat zij over een verblijfsrecht beschikten, en dit zowel bij het indienen van de aanvraag als bij het nemen van de beslissing.

In de bestreden beslissing werd uitdrukkelijk gemotiveerd: *"Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch AI kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij een aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een AI hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Bovendien werd hun aanvraag artikel 9ter op 15.04.2013 negatief gezet."*

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dus rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij geruime tijd over een legaal verblijfsrecht beschikte, doch dat dit verblijf om medische redenen werd toegestaan, hetgeen buiten de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet valt, dat dit verblijf inmiddels werd beëindigd en dat dit slechts tijdelijk werd toegestaan, waarbij verzoekende partij wist dat zij bij een negatieve beslissing het Rijk dienden te verlaten.

Het betoog van verzoekers dat zij nog een AI bezaten geldig tot 18 juli 2013, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Verzoekers kunnen immers niet ontkennen dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 15 april 2013, zodat niets hen verhindert om naar het land van herkomst terug te keren. Terwijl genoemd AI ook werd afgeleverd *"in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter"* (zie instructies van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 augustus 2010).

Verzoekers lichten eerst de opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel toe, verwijzend naar de criteria van de 'weliswaar vernietigde' instructies van 19 juli 2009 waaruit zou blijken dat de duurzame lokale verankering een belangrijk element is. Verzoekers verwijzen ook naar de duur van de asiel- en regularisatieprocedure.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekers betogen dat op de aanvraag om machtiging tot verblijf bij voorrang de criteria van de (vernietigde) instructie dienden te worden toegepast, die een uitzondering zouden vormen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de aldaar gestelde voorwaarden. Verzoekers stellen dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing door te onderzoeken of verzoekende partij buitengewone

omstandigheden aan toont, handelde in strijd met het rechtszekerheids-, minstens het vertrouwensbeginsel.

Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd. Verzoekers gaan immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De Raad wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook de beschouwingen van verzoekende partij, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door artikel 9bis van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden. De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept, is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat deze instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking *erga omnes*, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat niet kon worden voorzien dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zou onderzoeken of de aanvraag om machtiging tot verblijf beantwoordde aan de voorwaarden gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niets meer gedaan dan artikel 9bis van de vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft ook niet geoordeeld als zou verzoekende partij overmacht dienen aan te tonen.

Verzoekende partij betoogt voorts dat de motivering dat 'gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken' niet draagkrachtig is. Het is volgens verzoekende partij 'evident onjuist' dat integratie geen grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn.

De Raad laat vooreerst gelden dat in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet aantoonde dat de aangehaalde elementen van integratie verhinderen dat een aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend, maar wel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onredelijke wijze zou hebben gehandeld.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een mime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

In casu oordeelde de gemachtigde onder meer dat de aangehaalde elementen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend: de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De door de verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie werden derhalve niet aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Met haar algemeen betoog dat het nooit de bedoeling van de wetgever geweest is om integratie-elementen uit te sluiten als grond tot ontvankelijkheid, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zijn discretionaire bevoegdheid op een kennelijk onredelijke manier zou hebben aangewend.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris kennis genomen van de door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie, doch hij heeft geoordeeld dat deze *in casu* geen

buitengewone omstandigheden vormen. De verzoekende partij slaagt er met haar kritiek niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bedoeling van de wetgever zou hebben miskend.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.

Wat de verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoekers in de aanvraag niet hebben aangetoond dat de integratie, het sociaal leven en de maatschappelijke inburgering het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC